

Schubertíada Vilajuïga

LIED THE FUTURE

B Sabadell
Fundació

HOMENATGE AL POETA JOAN MARGARIT
(1938 — 2021)

Ferran Albrich, baríton
Albert Guinovart, piano
Oriol Prat, violoncel

Divendres 11 d'agost de 2023
20:30 h

Dissabte 12 d'agost de 2023
12 h

15' **FRANZ SCHUBERT** (1797 — 1828)

Ganymed, D. 544 (1817)

Atys, D. 585 (1817)

An die Leier, D. 737 (1822)

Frühlingsglaube, D. 686 (1820)

10' **EDUARD TOLDRÀ** (1895 — 1962)

Festeig (1915)

Les garbes dormen al camp (1923)

Platxèria (1927)

Aquarella del Montseny (1960)

Camins de fada (1926)

30' **Cicle Margarit** (2023)

ALBERT GUINOVART (1962)

La casa

SALVADOR BROTONS (1959)

En un petit port

Experiència d'una pàtria

ALBERT GUINOVART

Poble perdut

Record d'un camp

JORDI DOMÈNECH

Autopista

Els morts

(Estrena absoluta, encàrrec de Ferran Albrich
i de la Schubertíada)

© David Borrat

LIED THE FUTURE

“La joventut s’estima més ser estimulada que ser instruïda.”

Johann Wolfgang von Goethe

LA PLATAFORMA OBERTA AL TALENT EUROPEU DE LA SCHUBERTÍADA

Lied the Future és el programa de suport a joves talents europeus en l'àmbit de la cançó poètica i de la música de cambra. La Schubertiada reforça així el seu vessant pedagògic, iniciat el 1994 amb el Curs Internacional de Lied i complementat des del 2018 amb l'Acadèmia de la Schubertiada. El programa facilita el **treball continuat amb grans mestres**, **reforça els concerts-debut** en el marc de la Schubertiada i aprofita la capacitat de projecció del festival per ajudar els joves artistes becats a introduir-se en el circuit mitjançant una **xarxa internacional de concerts**.

**Vols donar suport als joves músics
del programa *Lied the Future*?**

Escriu-nos a info@schubertiada.cat

“Lied the Future” és un projecte de l'Associació Franz Schubert,
en col·laboració amb la Fundació Banc Sabadell.

Associació
Franz Schubert

BSabadell
Fundació

www.schubertiada.cat/ca/lie-the-future

Sobre el *Cicle Margarit*

Ferran Albrich, baríton

El concert que presentem va començar a caminar ara fa tres anys a partir d'una feble, però decidida idea sorgida de la relació personal que tinc amb tots els elements que es fusionen en el *Cicle Margarit*.

És ben coneguda la meva relació amb el violoncel, instrument que estudio des dels tres anys; des de llavors m'ha acompanyat en el meu entendre musical. Precisament són els meus cinc anys d'alumne del mestre Lluís Claret el que em portà a conèixer i conversar en diverses ocasions amb el poeta Joan Margarit, amic i gran amant d'aquest instrument i, en especial, de les sis *Suites* de Bach.

Anys després, a l'estiu de pandèmia, després d'un seguit de circumstàncies que em van forçar a abandonar la vida professional amb el violoncel, però que de retruc m'obrien les portes del cant, naixia a la intimitat del meu estudi una idea que pretenia englobar a través de la cançó poètica aquests tres elements: el violoncel, la veu i els poemes de Margarit. No només em semblava una fórmula perfecta per unir els instruments que formen part de la meva formació musical, sinó que també hi serien presents els poemes d'un gran mestre, en una obra del gènere en el qual m'he sentit més còmode des d'un inici, la cançó poètica.

Aquest projecte ha arribat posteriorment a la mort del poeta, però ha comptat des d'un inici amb el suport de Lluís Claret, a qui li agraeixo un cop més la seva ajuda i acompanyament; ell em va posar en contacte amb la família de Joan Margarit, als quals agraeixo el seu interès per tirar endavant l'obra.

També vull expressar un agraïment sincer a la Schubertiada pel seu acompanyament i ajuda en aquest i altres projectes, a Jordi Roch, Victor Medem i Martina Ribalta, així com als tres compositors que acceptaren la proposta.

Salvador Brotons, compositor

Com tot encàrrec, aquest també tenia unes clares peculiaritats: l'obra no podia superar els deu minuts, havia d'escollir dos poemes de l'extensa i magnífica obra d'en Joan Margarit (en homenatge al seu traspàs) i havia de ser escrita per a veu de baríton, violoncel i piano.

Revisant tots els poemes de Margarit, vaig trobar-ne dos dins el seu llibre *Misteriosa-ment feliç* que em varen encisar immediatament. Dos poemes d'una força expressi

va extraordinària que estan relacionats amb la temàtica marina i, concretament, del lloc que s'anomena "la mar d'amunt" (la Costa Brava del nord que va des del Cap de Creus fins a la punta de Cervera). Precisament un indret que conec perfectament, ja que gairebé hi he nascut: tota la meva família materna és del Port de la Selva. Un lloc paradisiàc, ple de vent, precioses postes de sol i amb bona gent.

Els dos poemes estan també connectats temàticament. El primer poema, *En un petit port*, ens parla de la força del vent tramuntanal. Un vent eixut i molt sa que castiga el Cap de Creus molt sovint. És un poema paisatgístic que descriu a la perfecció el sentiment de plenitud vital que genera el vent. La música, només començar, transmet aquesta intensitat del mar encès colpejant tot el que troba. És una composició curta de menys de tres minuts, sense aturada, tot seguint l'expressivitat del text.

El segon poema, *Experiència d'una pàtria*, descriu a la perfecció, amb l'analògica metàfora de les vespes, el sentiment de ràbia i lluita per assolir la llibertat. Els darrers versos del poema, des d' "*Hem heretat un àmbit furiós*" fins al final són extraordinaris i m'identifiquen a la perfecció.

Musicalment, he intentat seguir pregonament tot el text, posant l'èmfasi precís a cada situació. Hi ha diferents canvis de *tempo*, compassos, caràcters. Moments relaxats i d'altres agressius, per retornar a un final més plaent i contemplatiu al segon vers. Així i tot, acabo "*llançant-me al mar*" amb la mateixa música i força que inicio el primer poema, que es perd en la llunyania de la mar.

Jordi Domènech, compositor

Es fa fosc...

Les dues cançons amb poemes de Margarit —*Autopista* i *Els morts*— que he compost per al concert estan concebudes per ser interpretades conjuntament. Ambdues comparteixen el concepte de l'absència (l'absència del pare en el primer poema i la dels familiars que marxen, en el segon) i tenen en comú la presència d'una temàtica infantil. Musicalment, en el primer poema, la protagonista, la Malvina, és referenciada a través de la melodia d'una popular cançó infantil holandesa al violoncel. En el segon cas, el joc "Un, dos, tres, pica paret", del qual havíem gaudit de petits amb germans i amics, estructura tota la cançó.

La primera cançó compta amb elements que contrasten: la saturació i el buit a través de la figuració del *martellato* del piano, la immobilitat del violoncel, i la quietud i l'agitació a través d'uns passatges vocals de vegades declamats, de vegades apassionats.

La segona, en canvi, està estructurada a partir del recitat "Un, dos, tres, pica paret" que separa les diferents seccions, des de la presentació del joc fins a la figura del pare, de la germana i de la filla. Manllevat de la primera aparició de la cançó popular holandesa del primer poema, cada estrofa està acompanyada per un ritme implacable a càrrec del *pizzicato* del violoncel i els clústers de mà esquerra del piano, en un *crescendo* frenètic per arribar a una conclusió, despullada, plàcida i consonant.

Ferran Albrich, baríton

Nascut el 1990, inicià els estudis musicals com a violoncel·lista i es graduà a Detmold (Alemanya). El 2013 inicià els estudis de cant també a Alemanya i els finalitzà el 2019 al Conservatori del Liceu. A partir de 2020 debuta en alguns dels escenaris més destacats de la lírica a Catalunya com la Schubertiada, el Barcelona Obertura Spring Festival o el Festival de Peralada. Ha actuat també a sales com L'Auditori, el Palau de la Música o el Teatro Arriaga de Bilbao, interpretant tant oratori com òpera i lied. En l'àmbit del lied, ha interpretat cicles com *Winterreise*, *Lieder eines fahrenden Gesellen*, *Kindertotenlieder*, *Des Knaben Wunderhorn*, *Don Quichotte à Dulcinée*, *Dichterliebe*, *Liederkreis* op. 24 i op. 39, *Vier ernste Gesänge*, *An die ferne Geliebte*, *Fêtes Galantes*, *Tel jour telle nuit* o *Old American Songs*.

Aquest és el quart concert de Ferran Albrich a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2020.

Albert Guinovart, piano

El compositor i pianista Albert Guinovart és l'hereu d'excepció de l'extraordinari renaixement cultural que amb gran força emergí a la Catalunya de principis del segle XX. La seva prolífica obra comprèn la composició de dues òperes, un ballet, un nombrós catàleg d'obres simfòniques i una no menys important producció de repertori de cambra, sent el piano una constant que l'acompanya des dels inicis de la seva carrera. Com a intèrpret, Albert Guinovart ha ofert concerts interpretant les seves composicions, així com el gran repertori, en nombrosos recitals en les més prestigioses sales de concerts d'Europa, Amèrica, Japó i Austràlia. No és difícil trobar-lo en importants cicles de concerts i ens ha deixat moments per a la història amb els recitals que va oferir per tot el món al costat de Victoria de los Angeles.

Aquest és el segon concert d'Albert Guinovart a la Schubertiada; hi va debutar el 1996.

Oriol Prat, violoncel

Oriol Prat Sabater va completar el seu màster a la Musikhochschule de Stuttgart amb Claudio Bohórquez. El 2013 va entrar a formar part com a violoncel·lista del Cosmos Quartet, i va treballar amb Lluís Claret. El 2012 va acabar els estudis superiors a l'ESMUC amb Damian Martínez, i va rebre classes de música de cambra amb el Quartet Casals i amb Kennedy Moretti. El 2005 va guanyar el primer premi al Concurs Arjau de Barcelona i va començar a tocar a la Jove Orquestra Nacional de Catalunya; posteriorment, el 2013, va entrar a la Joven Orquesta Nacional de España.

Debuta com a solista a la Schubertiada.

SCHUBERTIADE

SCHWARZENBERG

del 15 al 23 de juny 2024
del 24 d'agost a l'1 de setembre

HOHENEMS

del 27 d'abril a l'1 de maig 2024
de l'11 al 14 de juliol / del 2 al 6 d'octubre

RECITALS DE LIED - RECITALS DE PIANO - CONCERTS DE CAMBRA

Louise Alder, Leif Ove Andsnes, Apollon Musagète Quartett, Ilker Arcayürek, Aris Quartett, Armida Quartett, Michael Barenboim, Elena Bashkistrova, Andreas Bauer Kanabas, Belcea Quartet, Guillaume Bellom, Kristian Bezuidenhout, Ian Bostridge, Ammiel Bushakevitz, Gautier Capuçon, Renaud Capuçon, Gérard Caussé, Bertrand Chamayou, Guillaume Chilleme, Martina Consonni, Michela Sara De Nuccio, Helmut Deutsch, Karel Dohnal, Julius Drake, Elias String Quartet, Christoph Eb, Till Fellner, Jeremias Friedl, Tomáš Františ, David Fray, Josef Gilgenreiner, Matthias Goerne, Filippo Gorini, Patrick Grahl, Raphaela Gromes, Julia Hagen, Hagen Quartett, Viviane Hagner, Marc-André Hamelin, Daniel Heide, Nikola Hillebrand, Hartmut Höll, Gerold Huber, Sarah Jégou-Sageman, Dag Jensen, Jerusalem Quartet, Victor Julien-Laferrrière, Adam Laloum, Sharon Kam, Christiane Karg, Julia Kleiter, Katharina Konradi, Harriet Krijgh, Konstantin Krimmel, Adrien La Marca, Dejan Lazić, Elisabeth Leonskaja, Paul Lewis, Niklas Liepe, Mandelring Quartett, Malcolm Martineau, Sabine Meyer, Joseph Middleton, Minetti Quartett, Benedict Mitterbauer, Martin Mitterutzner, Nils Mönkemeyer, Daniel Müller-Schott, Oberon Trio, Anne Sofie von Otter, Pavel Haas Quartett, Mauro Peter, Jan Petryka, Francesco Piemontesi, Alois Posch, Christoph Prégardien, Quartetto di Cremona, Quatuor Modigliani, Sophie Rennert, Petr Ries, Fatma Said, Andrè Schuen, Schumann Quartett, Golda Schultz, Baiba Skride, Lauma Skride, Kian Soltani, Alexey Stadler, David Steffens, Knut Sundquist, Yaara Tal & Andreas Groethuysen, Emmanuel Tjeknavorian, Maren Ulrich, Přemysl Vojta, Jonathan Ware, William Youn, Christian Zacharias, Georg Zeppenfeld

Informació i venda d'entrades

Schubertiade GmbH, P. O. Box 100, 6845 Hohenems, Austria

Tel +43/(0)5576/72091, Email: info@schubertiade.at

www.schubertiade.at

Schubertiada

Vilajuïga

Divendres 11 d'agost de 2023
20:30 h

Dissabte 12 d'agost de 2023
12:00 h

Espai Misteri · Deu Aigua
Vilajuïga

HOMENATGE AL POETA JOAN MARGARIT (1938 — 2021)

Ferran Albrich, baríton
Albert Guinovart, piano
Oriol Prat, violoncel

FRANZ SCHUBERT

(1797 — 1828)

Johann Wolfgang Goethe (1749 — 1832)

Ganymed

Wie im Morgenglanze
Du rings mich anglühst,
Frühling, Geliebter!
Mit tausendfacher Liebeswonne
Sich an mein Herze drängt
Deiner ewigen Wärme
Heilig Gefühl,
Unendliche Schöne!
Dass ich dich fassen möcht'
In diesen Arm!

Ach, an deinem Busen
Lieg' ich und schmachte,
Und deine Blumen, dein Gras
Drängen sich an mein Herz.
Du kühlst den brennenden
Durst meines Busens,
Lieblicher Morgenwind!
Ruft drein die Nachtigall
Liebend mach mir aus dem Nebeltal.
Ich komm', ich komme!
Ach wohin, wohin?

Ganimedes

En la resplendor del sol,
t'encens al voltant meu,
estimada primavera!
Amb mil delícies amoroses,
el sagrat sentiment
del teu etern ardor
s'apodera del meu cor,
bellesa infinita!
Si pogués estrènyer-te
entre els meus braços!

Ai, m'ajec en el teu pit,
i em marfonc;
les teves flors, la teva herba,
es premen contra el meu cor.
Apagues la set ardent
del meu pit,
amable brisa matinal!
Em crida amorós el rossinyol
des de la vall boirosa.
Ja vinc, ja vinc!
A on? Ai, a on?

Hinauf! strebt's hinauf!
Es schweben die Wolken
Abwärts, die Wolken
Neigen sich der sehnenden Liebe.
Mir! Mir!
In eurem Schosse
Aufwärts!
Umfangend umfassen!
Aufwärts an deinen Busen,
Alliebender Vater!

Johann Mayrhofer (1787 — 1836)

Atys

Der Knabe seufzt über's grüne Meer,
Vom fernenden Ufer kam er her,
Er wünscht sich mächtige Schwingen,
Die sollten ihn ins heimische Land,
Woran ihn ewige Sehnsucht mahnt,
Im rauschenden Fluge bringen.

“O Heimweh! unergründlicher Schmerz,
Was folterst du das junge Herz?
Kann Liebe dich nicht verdrängen?
So willst du die Frucht, die herrlich reift,
Die Gold und flüssiger Purpur streift,
Mit tödlichem Feuer versengen?”

Ich liebe, ich rase, ich hab' sie gesehn,
Die Lüfte durchschneidet sie im Sturmeswehn,
Auf Löwengezogenem Wagen,
Ich musste flehn: o nimm mich mit!
Mein Leben ist düster und abgeblüht;
Wirst du meine Bitte versagen?

Sie schaute mit gütigem Lächeln mich an;
Nach Thrazien zog uns das Löwengespann,
Da dien' ich als Priester ihr eigen.
Den Rasenden kränzt ein seliges
Glück,
Der Aufgewachte schaudert zurück:
Kein Gott will sich hülfreich erzeugen.

Amunt! Sempre amunt!
Suren els núvols
a dalt, s'inclinen
cap a l'amor anhelant.
A mi! A mi!
En la vostra sina,
amunt!
Abraçant-me, abraçe-me!
Amunt, en la vostra sina,
pare de tot amor!

Atis

Sospira el noi a través del mar verd
cap a la llunyana platja d'on va venir.
Desitjaria tenir poderoses ales
que, en un vol delirant,
el portessin al seu país,
en el qual pensa amb eterna nostàlgia.

“Oh, enyorança!, pena insondable,
per què turmentes el jove cor?
No et pot eliminar l'amor?
Vols que la fruita, esplèndidament madura,
tocada per l'or i la líquida porpra,
es cremi amb foc mortal?”

Estimo, deliro, l'he vista!
Travessava els aires com una tempesta
amb un carro tirat per lleons.
T'ho suplico: emporta'm amb tu!
La meua vida és obscura i pansida;
pots rebutjar el meu prec?

Em va mirar amb somriure afable;
els lleons del carro ens portaren a Tràcia,
i allà la serveixo com a sacerdot seu.
Al delirant el corona ara una felicitat
benaventurada.
Però es desperta, i s'esgarrafa horroritzat:
cap déu apareix per ajudar-lo.

Dort, hinter den Bergen im scheidenden
Strahl'
Des Abends entschlummert mein väterlich
Tal;
O wär' ich jenseits der Wellen!"
Seufzet der Knabe. Doch Cymbelgetön
Verkündet die Göttin; er stürzt von
Höh'n
In Gründe und waldige Stellen.

Franz von Bruchmann (1798 — 1867)

An die Leier

Ich will von Atreus' Söhnen,
Von Kadmus will ich singen!
Doch meine Saiten tönen
Nur Liebe im Erklingen.

Ich tauschte um die Saiten,
Die Leier möcht ich tauschen!
Alcidens Siegeschreiten
Sollt ihrer Macht entrauschen!

Doch auch die Saiten tönen
Nur Liebe im Erklingen!
So lebt denn wohl, Heroen!

Denn meine Saiten tönen
Statt Heldensang zu
drohen,
Nur Liebe im Erklingen.

Allà, darrere les muntanyes, els últims
raigs
del vespre adormen la vall dels meus
pares;
ah, si pogués estar més enllà de les ones!"
Així sospira el noi. Però els sons dels címbals
anuncien la deessa; i es llança des de les
altures
a la terra plena de boscos.

A la lira

Vull cantar als fills d'Atreu,
vull cantar a Cadmos!
Però les meves cordes
només ressonen per l'amor.

Canvio les cordes,
hauria de canviar la lira!
Els crits de victòria d'Alcides
voldria reflectir en la seva força!

Però també aquestes cordes
només ressonen per l'amor!
Adéu, doncs, herois!

Car quan les meves cordes sonen,
en comptes d'eixordar amb cants
amenaçadors,
només ressonen per l'amor.

Johann Uhland (1787 — 1862)

Frühlingsglaube

Die linden Lüfte sind erwacht,
Sie säuseln und weben Tag und Nacht,
Sie schaffen an allen Enden.
O frischer Duft, o neuer Klang!
Nun, armes Herze, sei nicht bang!
Nun muss sich Alles, Alles wenden.

Die Welt wird schöner mit jedem Tag,
Man weiss nicht, was noch werden mag,
Das Blühen will nicht enden.
Es blüht das fernste, tiefste Tal:
Nun, armes Herz, vergiss der Qual!
Nun muss sich Alles, Alles wenden.

Fe primaveral

Les brises suaus estan despertes,
murmuren i es mouen dia i nit,
i arriben a tot arreu.
Oh, perfum refrescant! Sons renovats!
Ara, pobre cor, no tinguis por!
Ara, tot, tot ha de canviar.

El món serà cada dia més formós,
i no sabem el que encara pot succeir,
la floració mai s'acabarà;
florirà la vall més profunda i llunyana:
ara, pobre cor, oblida les penes!
Ara, tot, tot ha de canviar.

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

EDUARD TOLDRÀ

(1895 — 1962)

Joan Maragall (1860 — 1911)

Festeig

Sota les estrelles, d'espatlles al mar,
una galta humida, fresca de serena,
una galta suau i plena
és ben dolça de besar.

Entre dos silencis, bes silencios,
com vares deixar-nos tremolant tots dos
dins la nit quieta, amb deixos ardents
de la migdiada i dels terrals vents.

El reberes silenciosa.
Mos llavis, dolços encar,
te van preguntà una cosa
i tu no vas contestar.

Què vaig preguntar-te?... Sols recordo el bes
i que se sentia la plena mar alta.
Tu, tota caiguda, semblaves malalta...
Oh, no hi tornaré mai més!

Prô la flonja galta ruixada amb serena,
sota de ma boca, d'espatlles al mar;
prô la xafegosa nit d'agost serena,
ai, com la podré oblidar?

Josep Maria de Sagarra (1894 — 1961)

Les garbes dormen al camp

Les garbes dormen al camp.
Déu els dó bona dormida,
Segueix la guatlla el reclam
-la niarada avorrida.

Juliol ens duu l'aram
dins la posta beneïda.
Les garbes dormen al camp,
que la sega ja és finida.

El repòs del verd fullam
a l'ocellada convida.
Les garbes dormen al camp,
garbes seques, sense vida.

Passa l'euga com un llamp,
sense fer cas de la brida.
Les garbes dormen al camp
i l'ombra l'ha esfereïda.

Ai, encara servo el ram,
i l'estimada és partida...
Les garbes dormen al camp.
Déu els dó bona dormida!

Joan Salvat Papasseit (1894 — 1924)

Platxèria

Dolça amigueta, juguem a fet,
o a corretgeta, o a bell indret.

Dolça amigueta, no tinguís por:
ni he d'allunyar-me, ni en cap racó
fer-te malícies, o bé el distret
si acàs et cremes o ets a l'indret
on he amagada la teva flor;
si tu ets manyaga, jo seré bo.

Dolça amigueta, tornem al joc;
la teva escala farà de toc.
Si tu m'atrapes, no et besaré;
si jo t'atrapo, perdonaré
que no m'estimis. Ja em somriuràs.

Si et cau la trena, jo et faré el llaç.

Pere Ribot i Sunyer (1908 — 1997)

Aquarel·la del Montseny

Aquí no hi ha roses ni lliris,
però hi ha l'aigua de la neu.
Cal que respiris,
home de Déu,
aquesta olor d'eternitat;
el blau del cel i el verd del prat.

Aquí no tens altra música
com un antic i amable pont
que l'ampla pica,
la vella font
que dóna el to d'aquest terreny
i és una entranya del Montseny.

Puja el remat a la carena,
que és fresca l'herba de l'estiu.
Jo en faig estrena,
contemplatiu;
que sempre m'ha donat frescor
i que em recorda el Bon Pastor.

Tomàs Garcès (1901 — 1993)

Camins de fada

Amor, faré una passera
damunt de la mar.
La pedra llisca lleugera
damunt de la mar.
Mon braç l'ha tornat alada.
Vola, que l'ombra morada
no sigui xarxa parada
damunt de la mar.

Si la gavina s'acosta,
fes via, brunzent.
Pedra, si és roja la posta,
fes via, brunzent.

No et torbi l'escull, esquivi
l'abraçada fugitiva
del dofi. Sageta viva,
fes via, brunzent.

El mar té camins de fada,
blanc i rosa, Amor.
Els feia la pedra alada,
blanc i rosa, Amor.
Ves-hi peu nu, rosa vera.
Oreig damunt la passera,
amb la teva mà lleugera,
cull l'estel, Amor.

Joan Margarit (1938 — 2021)

Cicle Margarit

ALBERT GUINOVART

(1962)

La casa

Ens protegeix i guarda el que hem sigut.
Allò que mai no trobarà ningú:
sostres on hem deixat mirades de dolor,
veus que han quedat, callades, en els murs.
La casa organitza el seu futur oblit.
De sobte, un corrent d'aire i una porta
que es tanca amb un cop sec com un avís.
Cadascú és casa seva, la que s'ha construït.
I que, al final, es buida.

SALVADOR BROTONS

(1959)

En un petit port

El mar d'hivern, quan bufa tramuntana,
entra i colpeja amb força els pantalans.
Abandonat per barques i velers,
el port està envoltat pel tro de les onades.
Veient el mar entrant per la bocana,
fuitejant aquests amarradors,
sento la calma que els desastres,
quan ja han passat, ens deixen.
Feliç perquè la meva vida avui
és un petit i inútil port d'hivern,
m'alço el coll de l'abric, enfonso els punys
a les butxaques, ploro d'alegria
i el vent de cara em va assecant les llàgrimes.

Experiència d'una pàtria

Sota la tarda radiant de l'estiu
escalàvem les roques vora el mar,
jo amagant el vertigen, orgullós
de la complicitat amb el meu pare.
Però llavors va trepitjar aquell niu.
Les vespes, furioses, van sortir
cap a mi, que pujava rere d'ell.
Roques avall fins a llançar-me al mar,
ple de fiblades a la cara, als braços,
un nen davant l'horror.
Ell va quedar-se immòbil, arrapant-se
a la roca del niu, a dalt de l'espatat.

Que solitària va ser la tarda,
la tarda blava i rosa que retorna
des del Port de la Selva, l'any cinquanta.
Hem heretat un àmbit furiós
i clàssic, rude i trist. Educat en la por,
duc nius de vespes en la ment.
Sempre que els furgo, he de llançar-me al mar.

ALBERT GUINOVART

(1962)

Poble perdut

Com si els exasperés la claredat
del dia que comença,
més que cantar, els ocells criden alhora.
No hi ha ningú a l'estreta carretera,
i en arribar a la bassa d'aigua fosca
la sento, adusta i greu, mirant-me mentre
passo.

Davant tinc el turó amb les cases aferrades
on ara, gairebé, no hi viu ningú.
Però si jo de nen hi hagués vingut
hauria pogut veure molta gent
que a aquesta hora sortia, amb eines
i animals,
a treballar els seus camps.

És per això que l'aigua de la bassa,
quan passo pel davant, es mostra tan severa.
Perquè, sempre, del poble i els conreus,
n'he dit aquest paisatge. Com si amb la llum
del dia,
qui sap si la mateixa que exaspera els ocells,
anomenés així un drama que és tan lluny
que jo no puc comprendre.

Record d'un camp

Era una vinya antiga al peu d'un marge
cobert per un desordre d'esbarzers i
bardisses.

En netejar-lo, va quedar a la vista
-alt i segur- un mur de pedra en sec.
Transmetia bellesa i veritat,
igual que un bon poema,
perquè, per dir el que saps, calen els anys:
esperar que es confonguin els records
amb nosaltres mateixos.
Com aquell mur tan fort de pedra en sec,
necessitem un temps pel nostre assentament.
Llavors és quan ser vell té avantatges:
podem ser forts i clars, igual que el mur,
i no ignorar la mort, perquè ignorar-la
és no haver entès la vida.

JORDI DOMÈNECH

Autopista

Es fa fosc i se sent en el cotxe la veu
gravada de Neruda recitar els seus poemes.
Entre roncs camions, la llum dels fars
va endinsant-se en la pluja com buscant
una nena oblidada en una tomba
i el poema que ell mai no li va escriure.
El meu heroi egòlatra i patètic
¿va sentir, alguna freda matinada,
que estimar no és escriure cants d'amor?
Pobre Neruda, pobre gran poeta
plorant sobre la terra per la nena
que en un vell cementiri la va esperar
enmig dels camps liles i grocs d'Holanda.
Els poemes l'oculten com el vent
cobreix de fullaraca un ocell mort.

Els morts

Els tres cops dels palmells damunt del mur:
Un, dos, tres: pica paret.
Ens llancem endavant mentre ressonen
i ens aturem mirant l'esquena de la Mort,
que es gira molt de pressa per sorprendre
els qui es mouen encara amb l'embranchida
i els fa fora per sempre d'aquest joc.

Un, dos, tres: pica paret.
Se'n va la llum. Com un punt d'or, l'espelma
fa tremolar les ombres de la cambra.
Per què fa tant de fred a la postguerra?
La Mort es tomba i veu com la meva germana,
amb febre, es mou i plora sota el gel.

Un, dos, tres: pica paret.
El passat era el rostre del meu pare:
presons i cicatrius, desercions.
Com el terroritzaven aquests cops
dels palmells contra el mur.
No pot acabar un gest d'impaciència.
La ira i la por el van delatar a la Mort.

Un, dos, tres: pica paret.
No ens apartàvem mai del seu costat.
I ara jugo amb la meva filla morta.
Per què no vaig endevinar els seus ulls?
Però el futur, astut, sempre fa trampa.
No vaig sentir els tres cops: em va somriure
i vora meu hi havia ja el seu buit.
I el joc havia de continuar.

Un, dos, tres: pica paret.
Ja no m'importa si la Mort em veu:
em giro per somriure als qui em segueixen.
Ara que he arribat a prop del mur,
no sé res del que hi pugui haver al darrere.
Només sé que me'n vaig amb els meus morts.

Schubertíada

31a edició

Estimaràs la música

La Schubertíada, compromesa amb la sostenibilitat.

Amb el suport de Fundació Caixa d'Enginyers.

La Schubertíada és un festival que promou la gran tradició de la música clàssica, però a l'hora és una entitat centrada en la joventut i en les preocupacions socials dels nostres temps. És per això que vol promoure una nova cultura sostenible i sensible amb la situació climàtica actual. Això comporta la introducció de criteris de sostenibilitat en totes les activitats i pràctiques quotidianes del festival, fomentar els hàbits sostenibles entre el personal i informar tots els usuaris del festival dels beneficis que això suposa.

La Schubertíada col·labora amb el segell *Biosphere Certified 2023*, un certificat que reconeix les bones pràctiques que garanteixen la sostenibilitat i aposten per una gestió responsable i respectuosa amb el medi ambient i el retorn social. A mig termini, la Schubertíada té com a objectiu adquirir la categoria "Green Festival", promoguda per la European Festival Association.

Caixa d'Enginyers

AGRAÏMENTS

Col·laborador principal

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Amb l'ajut de

Diputació de Girona

Ajuntament de Figueres
www.figueres.cat

Castelló d'Empúries

Ajuntament de Vilabertran

Amb el patrocini de

Caixa d'Enginyers

Damm
Fundació

Gràcies a

Audi

Autopodium
Girona · Olot · Figueres · Lloret de Mar

Hotel Empordà
Figueres

CONSELL COMARCAL
DE L'ALT EMPORDÀ

ARTISTAS JÓVENS
DE L'ALT EMPORDÀ

AVINYONET DE
PUIGVENTÓS
AJUNTAMENT

Mitjà col·laborador

3 CATALUNYA
RÀDIO

Col·laboradors institucionals

En col·laboració amb

Bisbat de Girona · Liederabend · Nord Produccions i Events · Parròquia de Santa Maria de Vilabertran

Partners internacionals

Liedzentrum Heidelberg · Schubertiade · Der Lyrische Salon Weimar

Organitza

Associació
Franz Schubert